

SVEA HOVRÄTT
Mark- och miljööverdomstolen
060108

DOM
2017-07-14
Stockholm

Mål nr
M 1382-17

ÖVERKLAGAT AVGÖRANDE

Vänersborgs tingsrätts, mark- och miljödomstolen, dom 2017-01-24 i mål nr M 3989-16, se bilaga A

PARTER

Klagande

Hällefors kommun
712 83 Hällefors

Ombud: HOH

Motpart

Samhällsbyggnadsnämnden Bergslagen (tidigare Bergslagens Miljö- och byggnämnd)
Kungsgatan 41
711 30 Lindesberg

SAKEN

Föreläggande att åtgärda bristfällig avloppsanläggning på fastigheten X i Hällefors kommun

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSLUT

Mark- och miljööverdomstolen ändrar mark- och miljödomstolens dom på följande sätt.

1. Kravet på kväverening i Bergslagens Miljö- och byggnämnds föreläggande, dnr 2014-35:6, tas bort.
2. Föreläggandet ska ha fullgjorts senast den 1 juni 2018.

Dok.Id 1356934

Postadress
Box 2290
103 17 Stockholm

Besöksadress
Birger Jarls Torg 16

Telefon
08-561 670 00
08-561 675 50

E-post: svea.avd6@dom.se
www.svea.se

Telefax
08-561 675 59

Expeditionstid
måndag – fredag
09:00–15:00

BAKGRUND

Samhällbyggnadsnämnden Bergslagen (nämnden) beslutade den 15 juni 2016 att förelägga Hällefors kommun i egenskap av va-huvudman att förbättra den befintliga avloppsanläggningen i Bredsjö på fastigheten X, eller att installera en ny avloppsanläggning, så att vissa i beslutet närmare angivna krav skulle klaras. Ett av de krav som angavs var att ”avloppsanläggningen kan förväntas uppnå minst 50 % reduktion av kväve (tot-N)”. I beslutet angavs vidare att åtgärderna skulle vara vidtagna senast den 31 augusti 2017.

YRKANDEN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Hällefors kommun har yrkat att Mark- och miljödomstolen ska dels ta bort kravet på kväverening i föreläggandet, dels flytta fram tidpunkten för fullgörande av föreläggandet till den 18 december 2018.

Nämnden har motsatt sig att mark- och miljödomstolens dom ändras.

UTVECKLING AV TALAN I MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLEN

Hällefors kommun har anfört i huvudsak följande:

Det finns inga generella krav på kväverening för avloppsanläggningar dimensionerade för mindre än 10 000 personekvivalenter (pe) som inte ligger i närheten av havs- eller kustvattenområde. Krav på kväverening ställs däremot när det gäller större reningsverk som finns i kustnära områden eller om recipientens ekologiska status kan försämrars i fråga om näringsämnen. Kravet på kväverening för den nu aktuella avloppsanläggningen är varken ekonomiskt försvarbart eller vetenskapligt underbyggt. Nämnden har inte visat att Lilla Bredsjön uppfyller kriterierna för hög skyddsnivå. Den rening som anges i föreläggandet innebär en minskning av kväve från cirka 1 100 kg till 770 kg per år till en kostnad av cirka 1,5 miljoner kr. Enligt Naturvårdsverkets allmänna råd till 2 kap. 7 § miljöbalken ska beaktas om kommunala reningsverk i närheten av en avloppsanläggning har kväverening. Reningsverket i Hällefors har inte det och det

verket släpper ut cirka 12 600 kg kväve per år. Den angivna kostnaden kan mot den bakgrunden inte anses försvarbar. Havs- och vattenmyndigheten har i ett författningsförslag angett att generella krav på kväverening i små anläggningar är oproportionerligt med hänsyn till kostnaden. Kväve är inget problem i inlandet och det finns inget högt belastat område i närheten av den aktuella avloppsanläggningen. Det närmaste belastade området är sjön Väringen 60 km nedströms. Övergödningen i Väringen och Arbogaån beror på fosfor och det är jordbruket som är den största utsläppskällan. Samhällsbyggnadsförbundet har påbörjat åtgärder vid sammanlagt femton anläggningar i tre kommuner. Vid elva av dessa anläggningar ska åtgärderna vara utförda inom två år och vid de fyra övriga anläggningarna inom fyra år. Fullgörandetiden för det nu aktuella föreläggandet är därför för kort. Kommunen har inte egna resurser och det är svårt att köpa in tjänster. Det är dessutom bättre ur miljösynpunkt att planera åtgärderna i ett större sammanhang, vilket tar längre tid.

Nämnden har anfört i huvudsak följande:

Kväverening är motiverad för att statusen för Lilla Bredsjön inte ska försämras. Det är fråga om ett relativt stort punktutsläpp till en liten sjö. Lilla Bredsjön är inte statusklassad i VISS och det är oklart om den är övergödningspåverkad. Det är dock alltid motiverat att kräva hög skyddsnivå för miljöskydd för avloppsanläggningar inom 100 meter från öppet vatten för att skydda ytvattnet. Det finns minireningsverk där kväverening ingår och dessa klarar 50 % rening av kväve utan att ett separat kvävereningssteg behövs. Det innebär att det inte måste leda till en merkostnad med kväverening motsvarande hög skyddsnivå. Det saknas allmänna råd för avloppsanläggningar dimensionerade för 26 till 2 000 pe. Enligt Havs- och vattenmyndigheten kan utsläpp från en anläggning motsvarande 200 pe medföra sådan påverkan på recipienten att hög skyddsnivå ska gälla. Därigenom ska krav på kväverening med 50 % ställas på den aktuella anläggningen. Vid inspektion bedömdes anläggningen vara i mycket dåligt skick. Infiltrationen var igensatt och avloppsvattnet rann direkt ut i Lilla Bredsjön. Det är stor risk för både olägenhet och smitta och det är därför angeläget att avloppsanläggningen åtgärdas inom en snar framtid.

REMISSYTTRANDEN

Mark- och miljööverdomstolen har inhämtat yttranden från Havs- och vattenmyndigheten och Naturvårdsverket.

Havs- och vattenmyndigheten har i sitt yttrande framfört bl.a. följande synpunkter:

Om krav på kvävereduktion ska ställas på anläggningar dimensionerade för mindre än 10 000 pe ska det vara miljömässigt väl motiverat eftersom det både är kostsamt och tekniskt komplicerat att införa kvävereduktion i sådana anläggningar. Havs- och vattenmyndighetens allmänna råd om små avloppsanläggningar för hushållspillvatten är främst avsedda för anläggningar upp till 25 pe men kan även tillämpas på anläggningar upp till 200 pe. Råden är inte bindande. Den aktuella anläggningen är dimensionerad för 360 pe, vilket innebär att de allmänna råden inte är direkt tillämpliga. Reduktionskraven av ämnen ska anpassas efter recipientens känslighet och efter vad som krävs för att undvika olägenhet för människors hälsa eller miljön. Om utsläppet sker direkt eller i nära anslutning till en vattenförekomst som är påverkad av övergödning och kräver restriktioner avseende utsläpp av fosfor och/eller kväve bör krav på hög skyddsnivå ställas. Det är endast om en anläggning placeras på en plats med hög skyddsnivå avseende kväve som de allmänna råden rekommenderar att anläggningen bör utformas så att den uppnår minst 50 % kvävereduktion. Det ska även beaktas om de kommunala reningsverken i området saknar krav på kväverening och att nitrathalterna i grundvattnet är låga. Lilla Bredsjön är för liten för att klassas i VISS men vattenförekomster närmast nedströms är inte påverkade av övergödning. Det är oklart varför recipienten anses ha hög skyddsnivå baserat på dess status. Om det inte finns miljömässiga eller hälsomässiga behov av att ställa krav på kväverening så finns inte heller skäl att ställa krav på sådan teknik, även om den finns tillgänglig på marknaden.

Naturvårdsverket har instämt i Havs- och vattenmyndighetens synpunkter och framhållit att det mot bakgrund av det underlag som finns i målet inte är rimligt att kräva installation av teknik för kväverening för den aktuella avloppsanläggningen.

MARK- OCH MILJÖÖVERDOMSTOLENS DOMSKÄL

Enligt 2 kap. 3 § miljöbalken ska alla som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet eller vidta en åtgärd utföra de skyddsåtgärder, iaktta de begränsningar och vidta de försiktighetsmått i övrigt som behövs för att förebygga, hindra eller motverka att verksamheten eller åtgärden medför skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön. Vid yrkesmässig verksamhet ska bästa möjliga teknik användas.

Nämnden har relaterat kravet på kväverening för den aktuella avloppsanläggningen till en hög skyddsnivå enligt Havs- och vattenmyndighetens allmänna råd till 2 kap. 3 § miljöbalken avseende små avloppsanordningar (HVMFS 2016:17). De allmänna råden är tillämpliga på anläggningar på upp till 200 pe. Nu aktuell avloppsanläggning är dimensionerad för 360 pe och de allmänna råden är alltså inte direkt tillämpliga. Mark- och miljööverdomstolen delar dock länsstyrelsens bedömning att de krav som anges i de allmänna råden inte kan anses vara för höga för denna typ av anläggning vid en jämförelse med en enskild anläggning.

Som skäl för kravet på kväverening har nämnden angett att det alltid är motiverat att kräva hög skyddsnivå för miljöskydd för avloppsanläggningar inom 100 meter från öppet vatten för att skydda ytvattnet. Mark- och miljööverdomstolen anser dock, i likhet med vad som anges i de allmänna råden, att bedömningen måste göras utifrån naturgivna och andra förutsättningar för området i fråga. Denna bedömning stämmer överens med vad Havs- och vattenmyndigheten och Naturvårdsverket yttrat, nämligen att krav på kvävereduktion i anläggningar av nu aktuell storlek ska vara miljömässigt väl motiverade. Åtgärden ska motverka en skadlig hälso- eller miljöpåverkan och nyttan av åtgärden ska vara skälig jämfört med kostnaderna, jfr 2 kap. 7 § miljöbalken.

Av utredningen i målet framgår att avloppsanläggningens recipient, Lilla Bredsjön, är för liten för att vara statusklassad. Det finns dock vissa problem med övergödning i delar av recipientens avrinningsområde, bl.a. Arbogaån och sjön Väringen. I inlands-vatten är det vanligtvis utsläpp av fosfor som leder till övergödning i form av ökad tillväxt av alger och annan vegetation. Ingenting i underlaget tyder på att kväve bidrar till övergödning i det berörda avrinningsområdet. Med hänsyn till de nu aktuella

kväveutsläppens storlek och den potentiella retentionen av kväve i nedströms liggande sjöar, måste risken för påverkan på kustvatten bedömas vara försumbar.

Mot bakgrund av vad Havs- och vattenmyndigheten och Naturvårdsverket har yttrat samt vad som anförts ovan finner Mark- och miljööverdomstolen att det inte kan anses rimligt att kräva särskild kväverening i avloppsanläggningen på X. Hällefors kommuns överklagande ska därför bifallas i denna del.

Tiden för fullgörande av föreläggandet i övrigt får med hänsyn till angelägenheten att vidta åtgärderna anses vara skälig. Till följd av överklagandet bör tidpunkten då åtgärderna ska vara genomförda flyttas fram till den 1 juni 2018.

Domen får enligt 5 kap. 5 § lagen (2010:921) om mark- och miljödomstolar inte överklagas.

I avgörandet har deltagit hovrättsråden Fredrik Ludwigs och Ingrid Åhman, referent, tf. hovrättsassessorn Anna Stolt samt f.d. tekniska rådet Staffan Lagergren

Föredragande har varit Christopher Jakobsson

VÄNERSBORGS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2017-01-24
meddelad i
Vänerns borg

Mål nr M 3989-16

KLAGANDE

Hällefors kommun
712 83 Hällefors

Ombud: HOH

MOTPART

Bergslagens Miljö- och Byggnämnd, Hällefors
Kungsgatan 41
711 30 Lindesberg

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länsstyrelsens i Örebro län beslut den 7 oktober 2016 i ärende nr 505-3984-2016,
se bilaga 1

SAKEN

Föreläggande att åtgärda bristfällig avloppsanläggning på fastigheten X i
Hällefors kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet. Föreläggandet ska ha fullgjorts
senast den 1 januari 2018.

YRKANDEN M.M.

Hällefors kommun får anses ha yrkat att föreläggandet upphävs och som grund för yrkandet anfört i huvudsak följande.

Havs- och vattenmyndighetens allmänna råd gäller enbart anläggningar upp till 25 pe. Myndigheten har skrivit ett författningsförslag för anläggningar upp till 200 pe där krav på kväverening enbart ställs ifall det finns risk för förhöjda nitrathalter i grundvattnet med tanke på människans hälsa. Alltså inte på grund av miljöaspekter. Hav skriver bland annat följande: Ett införande av reduktionskrav för kväve för de små anläggningarna skulle riskera att upplevas som ologiskt då det inte finns något motsvarande krav för anläggningar för 200 - 10000 pe. Det är dessutom 10 till 20 gånger dyrare att reducera kväve i små avloppsanläggningar, jämfört med större reningsverk, varför generella kvävekrav på små anläggningar bedöms som oproportionerligt.

Naturvårdsverket skriver råd eller författningssamlingar när det gäller anläggningar från 200 - 10000 pe. Naturvårdsverket har inte än skrivit något om anläggningar på mellan 200 - 2000 pe men har skrivit NFS 2016:6 som är föreskrifter om rening och kontroll av utsläpp av avloppsvatten från tätbebyggelse, som gäller anläggningar från 2000 pe och uppåt.

Krav på reduktion av kväve gäller enbart anläggningar större än 10000 pe i närheten av havs- och kustvattenområde. Det är även anledningen till varför inga kommunala anläggningar som Bergslagens kommunalteknik (BKT) driver har krav på kväverening. Kväve anses inte vara ett problem i inlandet. Retentionen för Lindesbergs reningsverk är över 70% för kväve vilket är anledningen till varför det inte finns krav på kväverening där.

Bästa möjliga teknik

Bästa möjliga teknik betyder att den tekniska lösningen ska vara robust och inte känsligt för avbrott i förhållande till kostnaderna för vald teknik. Bästa möjliga

teknik betyder inte att det ska ställas högre krav på resultatet. Att ställa krav på kväverening är inte en bättre teknik, det är en annan teknik.

Om reningskraven på en anläggning till exempel är att rena 70% fosfor kan det inte betyda att principen om bästa möjliga teknik leder till att det behövs renas 90% fosfor. Det borde innebära att den tekniken som används ska vara den bäst lämpade att uppnå en 70 procentig rening av fosfor.

Kraven på kommunen kan inte sättas lägre än andra verksamhetsutövare i närheten, tvärtom så kan det ställas särskilda krav i ett redan mycket belastat område.

Det finns inget högt belastat område i närheten. Närmaste belastade område som påverkas är sjön Väringen som ligger 60 km nedströms. Problemen med övergödingen i Väringen och Arbogaån gäller fosfor, inte kväve. I åtgärdsplanen för Arbogaåns avrinningsområde pekas jordbruket ut som den största förorenaren när det gäller fosfor.

Det finns inga andra verksamhetsutövare i närheten. Kommunens mindre reningsverk borde ha liknande krav oavsett storlek. Allt som finns skrivet när det gäller krav på reningsanläggningar i förhållande till sin storlek tyder på att kraven blir mindre om anläggningen blir mindre.

Tidsramen

BKT framförde följande argument i överklagan till Länsstyrelsen:

Föreläggandet ställer krav på att åtgärderna ska vara vidtagna senast 2017-08-31. Bergslagens kommunal teknik anser inte att det är möjligt att uppfylla kravet av ett flertal skäl.

Många anläggningar behöver åtgärdas

BKT har påbörjat att åtgärda bristfälliga avloppsanläggningar på sammanlagt 15 ställen i tre kommuner:

- I Lindesbergs kommun är det anläggningarna i Grönbo, Allmänningbo, Gammelbo, Öskevik, Mårdshyttan och Kloten.
- I Hällefors kommun är det anläggningarna i Älvestorp (tre stycken), Hjulsjö, Bredsjö, Sävsjön och Sikfors
- I Nora kommun är det anläggningen i Järnboås.

Samtliga har underkänts av Bergslagens Miljö- och Byggnämnd (BMB) och de berörda kommunerna har blivit ålagda att åtgärda anläggningarna inom två år, varav fyra stycken inom ett år.

BKT har de senaste åren påbörjat ett flertal förstudier och projekteringar för att komma tillrätta med problemen och det finns idag förstudier med tekniska lösningar och kostnadsuppskattningar för de flesta av ovannämnda verk.

BKT har utarbetat en tidsplan där alla nämnda anläggningar ingår och där den sista ska åtgärdas år 2021.

I tidsplanen fördelas arbetet och kostnaderna över en sexårig period som BKT anser är genomförbar när det gäller personalresurser och kostnader.

BKT har inte resurser som kan genomföra 15 byggprojekt samtidigt vid sidan om den dagliga driften och de byggprojekt som behöver genomföras utöver åtgärderna på mindre reningsverk och deras ledningsnät. Konsult- och entreprenörsbranschen som kan ta en del av arbetet är även de är överansträngda, vilket gör att det svårt att ordna tillräckliga tjänster idag.

Kostnader

Kostnaderna för att få till nya anläggningar och ledningar finansieras av VA-taxan. De närmaste 10 åren räknar BKT med en genomsnittlig höjning på 50% av taxan för att bekosta de projekt som behövs för att leva upp till dagens krav. De kostnader som huvudsakligen driver upp taxan är om- och nybyggnation av avloppsanläggningar, utökning av verksamhetsområden, åtgärder på ledningsnät och att få till

reservvatten för åtminstone större tätorter. Den här planerade höjningen av taxan saknar motstycke de senaste årtiondena och måste ses som ett allvarligt försök att komma tillrätta med eftersatta investeringar i en tid då lagkraven har höjts betydligt.

Höjningen av taxan medför också en tydlig kostnadshöjning för varje enskild medlem i VA-kollektivet och måste få ske gradvis under en 10-årsperiod. Kostnaderna för att åtgärda de enskilda anläggningarna i Hällefors kommun hamnar på ca 25 miljoner kronor.

Krav på enskilda anläggningar

Att ställa samma tidskrav på en enskild avloppsanläggning (5-25 pe) som betjänar en fastighet som på en enskild anläggning som betjänar 15 - 50 fastigheter (25-200 pe) är inte rimligt och bortser helt från den komplicerade och tidskrävande byggprocessen som åtgärderna medför. Den största skillnaden mellan en enskild fastighet och en anläggning som tar emot avloppsvatten från flera fastigheter är dock ledningsnätet. Många av de brister som BMB påtalar går att hänvisa till ett bristfälligt ledningsnät som stundtals tar emot stora mängder tillskottsvatten. Att bygga en ny avloppsreningsanläggning samt att åtgärda ett bristfälligt ledningsnät medför en omfattande byggprocess som inte går att jämföra med byggandet av en enskild anläggning för ett hushåll som oftast byggs på egen mark och som inte har ett ledningsnät att ta hänsyn till.

Byggprocessen

En vanlig byggprocess för en gemensam anläggning eller ett ledningsbygge brukar se ut som nedanstående exempel:

Förstudie (4 - 6 månader)

- Olika alternativa lösningar och kostnadskalkyler arbetas fram.
- Mer komplicerade förstudier genomförs av konsult.
- Den ekonomisk mest fördelaktiga lösningen väljs.
- Ofta behövs det ett politiskt beslut att projektet kan genomföras.

Budget

Det behöver avsättas pengar i kommunernas budget för att projektet kan genomföras. Det gäller särskilt för större projekt.

Föregripande åtgärder (12 - 24 månader)

- I de fall det ska byggas ett minireningsverk behöver ledningsnätet som hör till anläggningen inventeras och repareras. Ett dimensionerande flöde behöver tas fram. Ledningsnät i mindre orter är ofta eftersatt och flödesmätning bristfällig. Att åtgärda fel på gamla ledningsnät är en tidskrävande process:
- Befintliga rör och brunnar behöver inventeras och jämföras med kartor.
- Alla fastigheter behöver kollas så att inget dagvatten är kopplat till avloppsledningar.
- Fastigheter som är felkopplade får ett brev där de uppmanas att leda bort sitt dagvatten från avloppsledningar. De behöver gräva upp och lägga om sina servisledningar.
- Övriga orsaker till tillskottsvatten behöver undersökas: grundvatten eller vatten från diken och mindre vattendrag kan trängas in i rören.
- Ledningarna behöver kollas vid olika väderslag och grundvattennivåer för att fastställa orsaken till inläckaget.
- Ledningssträckor som är misstänkt dåliga behöver filmas för att konstatera vad felet beror på.
- De sträckor som är bristfälliga behöver grävas upp och bytas ut eller relineas. Större fel kan leda till ett projekt i projektet eftersom det blir långa sträckor som behöver grävas upp, oftast i befintliga vägar som då behöver återställas. Tillstånd behöver sökas, nya servitut upprättas.
- Efter att åtgärderna på ledningsnätet är på plats behöver de utvärderas genom att kontrollera flöden och på plats titta på mängden tillskottsvatten. Utvärderingen behöver pågå under en längre representativ period med både torra och blöta väderslag.

Projektering (2 - 8 månader)

- Projektering genomförs av BKT eller av konsult.
- Befintliga ledningar, hushöjder, källarhöjder, terränghöjder mäts in.

- Förstudiens lösning genomarbetas och en detaljerad ritning tas fram.
- Geologiska mätningar genomförs
- Kostnader räknas ut
- Tillstånd ordnas: Servitutsavtal med fastighetsägare. Byggnadslov, vattenverksamhet, m.m.
- Ett förfrågningsunderlag tas fram som ligger till grund för en upphandling.
- Större projekt delas upp i olika etapper.

Upphandling (ca 4 månader)

Större byggnationer behöver upphandlas. En upphandling kan överprövas vilket medför en längre upphandlingstid och en försenad byggstart.

Bygga anläggningen

Byggandet anpassas efter omständigheter. Olika tillstånd kan begränsa byggtiden till vissa säsonger. Vissa årtider sätter sina gränser.

Sammantaget är den kortaste tiden som behövs för att genomföra en mindre nybyggnation av ett minireningsverk eller en ny ledning med pumpstation(er) ca två år. Ett större projekt kräver längre tid.

Det finns även en mängd omständigheter som kan försena byggstarten, förlänga byggtiden och fördyra projektets kostnader. Tillstånd ska sökas och kan överklagas, terrängens beskaffenhet kan försvåra byggnationen, krav kan ställas på årtiden bygget får genomföras, upphandlingar kan överprövas, större fel på ledningsnät kräver större åtgärder som försenar byggstarten, mm.

Större sammanhang

Ytterligare en anledning som gör att en tvåårsperiod är för lite tid att bygga om en reningsanläggning är att en del anläggningar ingår i större projekt som löser ett flertal problem samtidigt. Sådana projekt är betydligt dyrare och tar längre tid att bygga, men de miljömässiga och ekonomiska fördelarna är stora och det skulle vara

mycket väldigt olyckligt om den snäva tidsramen gör att dessa projekt inte går att genomföra.

Länsstyrelsen skriver att det torde finnas långt gångna planer för genomförandet av byggandet av ett minireningsverk

BKT har påbörjat inventeringen på ledningsnät och har påbörjat en förstudie som kommer att mynna ut i en teknisk lösning tillsammans med externa konsulter. I och med att överklagan till länsstyrelsen avslogs och då kravet på kväverening inte kan godtas avstannar byggprocessen. För att hitta en teknisk lösning måste det vara klart vilka krav som ställs på anläggningen, något som nu inte är fallet. Eftersom det finns flera anläggningar som behöver åtgärdas kommer fokuset troligtvis att hamna på anläggningen i Sävsjön som inte har krav på kväverening och som därmed kan börja utformas. Att bygga en anläggning i Bredsjö kommer därför inte att kunna genomföras under 2017.

DOMSKÄL

Av utredningen i målet framgår att den aktuella anläggningen som är dimensionerad för 360 pe uppfördes 1981. Anläggningen som har idag en belastning motsvarande ca 480 pe består av en trekammarbrunn, tre fördelningsbrunnar och en infiltrationsbädd. Infiltrationsbädden har upphört att fungera vilket innebär att avloppsvatten, som inte genomgått längre gående rening än slamavskiljning, släpps ut via luftarna ut i Lilla Bredsjön.

Att släppa ut avloppsvatten som inte genomgått längre gående rening än slamavskiljning i ett vattenområde är förbjudet enligt 12 § förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd om det inte är uppenbart att utsläppet kan ske utan risk för olägenhet för människors hälsa och miljön. Att utsläppet kan ske utan sådana olägenheter har inte visats. Det finns därför skäl att förelägga att en ny avloppsanläggning ska inrättas eller att den befintliga anläggningen ska förbättras snarast möjligt.

Miljö- och byggnämnden har i föreläggandet bl.a. annat angett att anläggningen ska utformas så att minst 50 % reduktion av kväve (tot-N) kan förväntas uppnås. Kravet är utformat som ett bör krav och kan vid en avvägning mellan kostnaden och nyttan på sätt länsstyrelsen anført inte anses orimligt att uppfylla med hänsyn till anläggningens placering.

Den tid inom vilket föreläggandet ska ha fullgjorts får mot bakgrund av angelägenheten av att föreläggandet fullgörs snarast möjligt anses skälig. Till följd av överklagandet kan dock tiden flyttas fram till den 1 januari 2018.

Överklagandet ska mot bakgrund av det anförda avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (DV 427)

Överklagande senast den 14 februari 2017.

Gunnar Bergelin

Jolanta Green

I domstolens avgörande har deltagit t.f. chefsrådmannen Gunnar Bergelin, ordförande, och tekniska rådet Jolanta Green. Föredragande har varit beredningsjuristen Eva Högmark.